

κατεφίλει τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου Σερ- γίου, ὁ ὁποῖος ἔθλιβε τὴν Καγέττην εἰς τὰς ἀγκυλὰς του. Ναί ἦτο ἡ θετὴ του θυγάτηρ καὶ θὰ τὴν ἐκράτει πλησίον του καὶ μετ' αὐτῆς τὸν Γιάννην, ὡς σύζυγόν της. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ ἠδύνατο νὰ ὀνειρευθοῦν καλλίτερον μέλλον διὰ τὸν υἱὸν των; Ἄλλο πρᾶγμα ὅμως δὲν ἤθελαν νὰ δεχθοῦν παρὰ τοῦ κόμητος· εἶχον ἐν ἐπάγγελμα καλὸν καὶ ἐννοοῦσαν νὰ το ἐξακολούθησούν.

Τότε ἐπροχώρησεν ὁ μικρὸς Ἀλέκος καὶ μετ' αὐτὴν συγκεκινημένην κάπως, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτὴν πονηρίας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπε:

«Καὶ γιατί, πατέρα; Ἡμεῖς τώρα εἴμεθα πλούσιοι καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶμεν διὰ νὰ ζήσωμεν!»

Καὶ ἐξήγαγε θριαμβευτικῶς ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του τὸν περίφημον ἐκεῖνον χρυσίτην, τὸν ὁποῖον εὗρεν εἰς τὸ δάτος τοῦ Καριμπού.

«Μὰ ποῦ το ἠδρες αὐτὸ;» ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ λαβὼν τὸν πολυτίμον λίθον.

Ὁ Ἀλέκος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του.

— Καὶ νὰ μὴ μας πῆς τίποτε; ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία πῶς κατῳρθώσας νὰ το κρατήσης μυστικόν;

— Ἐγὼ τὸ ξεύρω με πόσον κόπον! ἀπήντησεν ὁ Ἀλέκος. Ἦθελα νὰ σας κάμω ἐκπληξιν...

— Ἄ, τὸ χρυσὸ μου παιδί! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἐδῶ εἶνε ὀλόκληρος περιουσία... Χρυσάφι ἀληθινόν, δὲν ἔχομεν τώρα παρὰ νὰ τὸ ἀλλάξωμεν! Ἴδετε το, κύριε Σέργιε!»

Ὁ κόμης Ναρκίνης ἔλαβε τὸν χάλυκα καὶ τὸν ἐξέτασε προσεκτικῶς.

«Ναί, εἶπε, εἶνε πράγματι χρυσὸς καὶ ζυγίζει τοῦλάχιστον δέκα λίτρας.»

— Καὶ πόσον ἀξίζει; ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

- Ἐξοσι χιλιάδες ρούβλια!
- Ἐξοσι χιλιάδες ρούβλια;
- Ναί... ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τον ἀλλάξετε... καὶ νὰ τον ἀλλάξετε ἀμέσως!... Ἴδου λοιπόν... κυττάξετε ἐδῶ...

Καὶ ὡς ἄξιος μαθητῆς τοῦ Καίσαρος Κασκαμπέλ, ὁ κύριος Σέργιος ἔκαμε μίαν λαμπρὰν ταχυδακτυλουργίαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ χρυσίτης μετεβλήθη ἐν ἀκαρεῖ εἰς χαρτοφυλάκιον. Καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον εὗρεθῆ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλέκου!

— Αὐτὸ εἶνε παιγνίδι! ἀνέκραξεν ἔνθους ὁ Κασκαμπέλ. Καλὰ το ἔλεγα ἐγὼ, ὅτι ἔχετε κλισίν!

— Καὶ τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ πορτοφόλι; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Τὴν ἀξίαν τοῦ χρυσίτου. Ὡ τίποτε περισσότερον, ἀλλὰ καὶ τίποτε ὀλιγώτερον!... ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Τῷ ὄντι ἐντὸς τοῦ φακέλλου εὗρισκε-

το ἐν γραμματίον ὄψεως εἴκοσι χιλιάδων ρουβλίων ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς Ρότ-σχιλδ ἐν Παρισίοις.

Καὶ τώρα πόσον ἤξιζεν ὁ χρυσίτης; Ἦτο πραγματικῶς χρυσὸς ἢ ἀπλοῦς χάλυξ ἀνευ ἀξίας; Τοῦτο οὐδέποτε ἐξιχνιάσθη. Ὅπως δὲ ὁ Κασκαμπέλ ἐβασίσθη εἰς τὸν λόγον τοῦ Κόμητος Ναρκίνης καὶ το ἐπίστευσε...

Ἡ οἰκογενεῖα Κασκαμπέλ εἴμενεν ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς τὴν Ρωσίαν. Δὲν τοὺς ἐνδιέφερε πλέον τοὺς καλλιτέχνας μας οὔτε ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις τοῦ Πέρμου, οὔτε καμμία ἄλλη πανήγυρις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ συνάξουν χρήματα! Τώρα θὰ εἶχον ἄφθονα... Ἐμμενὸν μόνον ἐκεῖ διὰ νὰ παρευρεθοῦν ὅλοι εἰς τὸν εὐτυχῆ γάμον τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Καγέττης, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη μετ' ἀγάλῃ πομπῆν εἰς τὴν ἐπαυλιν τῆς Βάλσκας.

«Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστεινε, Καίσαρ! εἶπεν ἡ Κορνηλία, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἐπαύλεως.

— Ἐγὼ! ἀπήντησεν ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ, ὁ Ἀλέκος, ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ Μακρολέλεκας (τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, διότι πραγματικῶς ἀποτελεῖ μέρος τῆς οἰκογενείας,) ἀπεχαιρέτισαν τὸν κόμητα Ναρκίνην. Ἀνεχώρουν εἰς Γαλλίαν, ἀλλ' οὐχὶ πλέον διὰ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» ἀπλούστατα μετ' ὃν σιδηρόδρομον, ὡς οἱ καινότεροι ἀλλὰ καὶ οἱ εὐπωρότεροι καὶ οἱ εὐτυχέστεροι τῶν ἀστῶν...

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Κασκαμπέλ εἰς τὴν Νορμανδίαν του, ἐσημειώθη ὡς γεγονός σημαντικόν. Ἡ Κορνηλία καὶ αὐτὸς εἴχον πλούσιον ἰδιοκτητῆ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ποντορσοῦν, ἡ δὲ Ναπολέαινα ἐθεωρεῖτο πλέον ὡς ἡ καλλιτέρα νόμφη τοῦ τόπου, καὶ ὁ Ἀλέκος ὁ ὡς καλλίτερος γαμβρὸς—διὰ τὸ μέλλον, ἐννοεῖται. Μίαν φορὰν τὸ ἔτος μετέβαιναν ὅλοι καὶ ἐβλεπαν τὸν Γιάννην των, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ γραμματεὺς τοῦ κόμητος Ναρκίνης καὶ τὴν Καγέττην των, τὴν εὐτυχεστέραν σύζυγον τοῦ κόσμου. Φαντάζεται τις πλέον μετ' ὅσον χάραν τοὺς ὑπεδέχοντο ἐκεῖ!

Τοιαύτη εἶνε ἡ πιστὴ ἀφήγησις τοῦ παραδόξου ταξιδίου τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ διὰ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας». Τὸ ταξίδιον εἶχεν εὐτυχὲς τέλος. Καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ συμβῇ, προκειμένου περὶ οἰκογενείας τόσο καλῆς καὶ ἐντίμου, ὡς ἡ οἰκογενεῖα Καίσαρος Κασκαμπέλ!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Παραμονὴ πρωτοχρονιάς, Φυσάει ἀλύπτιος χιονιάς, Καὶ τὸ νερὸ παγώνει. Στὸ σπῆτι μιάς μικρῆς μικρῆς Ἡ μοῖρα ἀπὸ νωρὸς νωρὸς Τὰ δῶρα τῆς μαζώνει. Τὰ βλέπει ἡ κόρη καὶ πηδᾷ, Καὶ χαίρεται καὶ τραγουδᾷ Καὶ τὴν αὐγὴν προσμένει, Ποῦ θὰ τανοῖξουν τὰ κουτιά, Καὶ γύρω στὴν καλὴ φωτιά, Τί χαλασμός θὰ γένη!

Παραμονὴ πρωτοχρονιάς, Φυσάει ἀλύπτιος χιονιάς, Καὶ τὸ νερὸ παγώνει. Στὸ σπῆτι μιάς μικρῆς μικρῆς Ἡ μοῖρα ἀπὸ νωρὸς νωρὸς Τί συφορὸς μαζώνει! Δίχως φωτιά, δίχως ψωμί, Τρέμει τὸ δόλιό της κορμί, Καὶ τὴν αὐγὴν προσμένει, Ἴσως καὶ χερεὶ σπλαχνικὸ Προβάλλῃ στὸ ἔρμιο σπιτικόν, Τῆς πείνας σὺν πεθαίνῃ.

ΑΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶνε ἡ τελευταία ἐπιστολή, αὐτὴ τὴν ὁποίαν σᾶς γράφω σήμερον!

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν στιγμὴν, τὴν μελαγχολικὴν αὐτὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀποχαιρέτῳ καὶ ἀσπάζομαι νοερώς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους διὰ τελευταίαν φορὰν... Δὲν θὰ λάβω πλέον τὴν εὐχαρίστησιν—τὴν τόσῳ δι' ἐμὲ μεγάλην,—νὰ σας γράψω καὶ νὰ σας φαντασθῶ ἐνώπιόν μου ὅλους ὁμοῦ κύπτοντας πρὸ τῶν ἀντιγράφων τῶν ἐπιστολῶν μου μ' ἐνδιαφέρον καὶ πότε μειδιῶντας, καὶ πότε δακρύνοντας, καὶ πότε ἐνθουσιαζομένους καὶ πότε θυμόνοντας... (Ἄ, ἐθυμόνατε καὶ καμμίαν φορὰν!...)

Ναί, τὸ γνωρίζω καλὰ τὸ ἐνδιαφέρον, μετ' ὁποῖον ἀνεγινώσκατε τὰς ἐπιστολάς μου καὶ εἶμαι πολὺ, μὰ πάρα πολὺ ὑπερήφανος δι' αὐτὸ... Ποτὲ ἢ «Διάπλασις» δὲν παρέλειψε νὰ μου ἀναγνώσῃ τὰς περικοπὰς τῶν ἐπιστολῶν σας, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν λόγον περὶ τοῦ Φαίδωνος καὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν. Πόσον μ' ἐνθουσιάζουν τὰ δείγματα ταῦτα τῆς πρὸς ἐμὲ συμπαιδείας σας! Ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ὅ,τι ἔγραψεν εἰς ἕκαστος ἐξ ὑμῶν εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐπιστολῶν μου, καὶ ἐὰν αὐτὰ μού εἶνε σήμερον πολυτίμα, ὡς ἀναμνήσεις γλυκεῖαι, ἀπὸ τῶν στίχων καὶ τῶν ἐνθουσιῶδων κρίσεών μου...

τῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν ἀσπασμῶν. Διότι δὲν ὑπάρχει βέβαια ὑψηλότερα ἱκανοποίησις διὰ τὸν δίδοντα πρὸς τοὺς νεωτέρους τοῦ συμβουλῆς, παρὰ τὸ νὰ βλέπῃ ὅτι αἱ συμβουλῆί του, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε πολὺ αὐστηραί, γίνονται ἀποδεκταὶ μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ὅτι δι' αὐτῶν κατακτᾷ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκεῖνων, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ καὶ συμβουλεύει. Ἐπειτα μὴ λησμονήτε καὶ ἐν ἄλλο: σπανίως ἀγαπῶμεν πολὺ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θέλει πολὺ τὸ καλὸν μας· ἐπειδὴ συνήθως εἶνε αὐστηρὸς καὶ μας συμβουλεύει δύσκολα πράγματα, νομίζομεν ἀπεναντίας ὅτι θέλει τὸ κακόν μας. Αἰσθάνομαι ὅτι καὶ ἐγὼ πολλάκις δὲν σας ἐφάνην ἀρεστός, ἤξεύρω ὅτι σᾶς ἐσυμβουλεύσα πράγματα, ἀρκετὰ κοπιώδη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν. Ἀλλὰ τὸ νὰ με ἀγαπᾷτε τόσο μ' ὅλ' αὐτὰ, σημαίνει πόσον εἴθε καλὰ παιδιὰ, κατὰ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς λέξεως, καὶ δι' αὐτὸ σᾶς ἀγαπᾷ ἀκόμη περισσότερον καὶ λυπούμαι πολὺ πού θὰ σας ἀποχωρισθῶ σήμερον.

Ἴσως—καὶ αὐτὸ κάπως με παρηγορεῖ,—ὁ χωρισμός δὲν θὰ εἶνε διαρκής. Ἴσως θὰ μ' ἐπανιδεθε καὶ πάλιν, ὅσοι καὶ ἢ συνεννόησις μεταξὺ μᾶμμις καὶ ἐγγόνου. Κατόπιν ὁ Φίλιππος ἐψιθύρισε μετ' αὐτὴν ἀσθενῆ καὶ γλυκεῖαν: Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ μου εἶπεν ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ με πάρτετε ἀπὸ ἐδῶ ἀμέσως. Παιδάκι μου, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Ἐνσορτ, θὰ μείνησ ἐδῶ ὅσον καιρὸν θέλῃς καὶ πάντοτε, ἂν τὸ ἐπιθυμῆς! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ἐλθὼν μίαν ἑσπέραν εἰς τὴν ἐπαυλιν Δετράδα, εὗρεθῆ πρὸ σκηνῆς οἰκογενειακῆς, ἡ ὁποία βαθυτάτα τὸν συνεκίνησεν. Ὁ Φίλιππος ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἡγαπημένου του δένδρου. Ἡ μᾶμμις του, καθημένη πλησίον του, τοῦ ἔκαμνεν ἀέρα μ' ἐν ριπίδιον ἀπὸ πτερά. Ἡ Δέα ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐπήκοον, ὁ δὲ Χόμος ἦτο ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας τῆς. Ὁ κύριος Ἐνσορτ καὶ ὁ κύριος Δετράδας ἐπεριπάτου ἐκεῖ πλησίον, συνμιλοῦντες περὶ τῆς τέχνης των. Τὸ κλωβίον τῶν παιδῶν ἐκρέματο ἀπὸ μίαν ἐλαίαν. Ἡ Κελίνα, καθημένη ὑπὸ τὴν βεράνδαν, ἔρραπτε, καὶ ὁ Δίλυβελ ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, ἐκοιμάτο τὸν ὕπνον τοῦ ἀθώου.

Καὶ ἰδοὺ τί θὰ γίνῃ. Συνειθίζω νὰ κρατῶ Ἡμερολόγιον. Ὁ τιδῆποτε μού συμβῇ, ὅτι δῆποτε μού κάμη ἐντύπωσιν τὴν ἡμέραν, κάθημαι τὴν νύκτα πρὶν κοιμηθῶ καὶ τὸ γράφω εἰς ἓν τετράδιον. Λοιπὸν ἀπὸ τὰς καθημερινὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις, μερικαὶ θὰ δημοσιεύονται ἐκάστοτε πρὸς χάριν σας, διότι θὰ ὑποβάλλω τὸ Ἡμερολόγιόν μου εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ αὐτὴ θὰ ἐκλέγῃ ἐξ αὐτοῦ ὅσα πράγματα θὰ ἐνδιαφέρουν τὴν ἡλικίαν σας,—σκηνᾶς, διηγήσεις, εὐφείας, ἀνέκδοτα, κατάλληλα ὅλα νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ ὠφελήσουν τὰγαπημένα της παιδιὰ.

Καὶ τώρα σᾶς ἀποχαιρέτῳ μετ' ἐλπίδα ὅτι θναγινώσκατε ἀπὸ τοῦ προσηοῦς ἔτους τάποσάσματα τοῦ Ἡμερολογίου μου μετ' ἰδίον ἐνδιαφέρον καὶ μετ' ἰδίαν ὠφέλειαν, μετ' ἰδίαν ἀνεγινώσκατε ἕως σήμερον καὶ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς.

Καλὴν ἐντάμωσιν.

ΦΑΙΔΩΝ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Ἀδρῶν τῆς «Διαπλάσεως» θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1897.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ συμπεριληφθῶν τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κληρωσίδα πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὸ προαποσταλὲν Δελτίον Ἐγγραφῆς καὶ νὰ το στείλουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των τὸ ταχύτερον:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Αἰόλου, 119.—Εἰς Ἀθήνας

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ κατὰ τὰ προαγγελθέντα, εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν τὴν 2 Ἰανουαρίου 1897 ὥρα 2 μ.μ.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 412.)

Διὰ τῶν συγχινητικῶν τούτων λέξεων ἐπῆλθεν ἀμέσως πλήρης ἡ συμφιλιώσις καὶ ἡ συνεννόησις μεταξὺ μᾶμμις καὶ ἐγγόνου.

Κατόπιν ὁ Φίλιππος ἐψιθύρισε μετ' αὐτὴν ἀσθενῆ καὶ γλυκεῖαν:

— Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ μου εἶπεν ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ με πάρτετε ἀπὸ ἐδῶ ἀμέσως.

— Παιδάκι μου, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Ἐνσορτ, θὰ μείνησ ἐδῶ ὅσον καιρὸν θέλῃς καὶ πάντοτε, ἂν τὸ ἐπιθυμῆς!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ἐλθὼν μίαν ἑσπέραν εἰς τὴν ἐπαυλιν Δετράδα, εὗρεθῆ πρὸ σκηνῆς οἰκογενειακῆς, ἡ ὁποία βαθυτάτα τὸν συνεκίνησεν. Ὁ Φίλιππος ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἡγαπημένου του δένδρου. Ἡ μᾶμμις του, καθημένη πλησίον του, τοῦ ἔκαμνεν ἀέρα μ' ἐν ριπίδιον ἀπὸ πτερά. Ἡ Δέα ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐπήκοον, ὁ δὲ Χόμος ἦτο ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας τῆς. Ὁ κύριος Ἐνσορτ καὶ ὁ κύριος Δετράδας ἐπεριπάτου ἐκεῖ πλησίον, συνμιλοῦντες περὶ τῆς τέχνης των. Τὸ κλωβίον τῶν παιδῶν ἐκρέματο ἀπὸ μίαν ἐλαίαν. Ἡ Κελίνα, καθημένη ὑπὸ τὴν βεράνδαν, ἔρραπτε, καὶ ὁ Δίλυβελ ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, ἐκοιμάτο τὸν ὕπνον τοῦ ἀθώου.

— Ὁ Θεὸς διευθίνει καλῶς τὰ πάντα! εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς, βλέπων ἐν ἐκστάσει τὴν ὠραίαν αὐτὴν εἰκόνα. Ἡ Δέα διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐσηκώθη διὰ νὰ προσφέρῃ ἐν κάθισμα εἰς τὸν πάτερ Ἰωσήφ· ἀλλ' ἐκεῖνος ἤρνήθη.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θὰ καθήσω. Ἐγὼ ἀπόψε καθήκοντα, τὰ ὁποῖα με καλοῦν ἀλλοῦ... Ἐδῶ, βλέπω, εἴθε πολὺ καλὰ καὶ τοῦτο μού ἀρκεῖ λοιπὸν πηγαίνω...

Διητυθῆθη τότε πρὸς τὸ κλωβίον, ὅπου τὰ λευκὰ ποντίκια ἐξηκολούθουν τὰ παιγνιδία των, καὶ τὰ ἐκύτταζε σκεπτικὸς ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Πάτερ-Ἰωσήφ, εἶπε τότε ὁ Φίλιππος, δὲν θὰ πάρτετε λοιπὸν τὰ παιδιὰ διὰ σας; Δὲν το λέγω αὐτὸ διότι τὰ ἐβαρῆθηκα· ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι τὰ ἐστερηθήκατε διὰ πολλὸν καιρὸν καὶ θὰ θέλετε βέβαια νὰ τα πάρτετε μαζί σας.

Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἐκοκκίνισεν ἐλαφρῶς καὶ εἶπε με κάποιαν ἀμηχανίαν:

— Φίλε μου, ἂν δὲν σου δίδῃ κόπον νὰ τὰποχωρισθῆς, τὰ πέρνω πολὺ εὐχαρίστως. Τώρα πού εἶσαι τόσο εὐτυχής, δὲν τα χρειάζεσαι πλέον. Εἶνε δὲ περιττὸν νὰ σου εἴπω ὅτι θὰ ἤμπορῆς νὰ τα βλέπῃς ὅποτε θέλῃς.

— Λοιπὸν, πάτερ Ἰωσήφ, ἀφήσετέ με μόνον νὰ τὰποχαιρέτισω.

Ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἐξεκράμασε τὸ κλωβίον καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Φίλιππον.

— Χαίρετε, καλοὶ μου φίλοι! εἶπε τότε τὸ παιδίον πρὸς τὰ λευκὰ ποντίκια. Σεῖς με παρηγορήσατε εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας... Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σᾶς ἀγαποῦσα καὶ σας ἐπεριποιούμην ὅσον εἰμποροῦσα... Δὲν πταίω ἐγὼ ἂν... Δὲν θὰ σας ξεχάσω ποτὲ καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς δὲν θὰ με ξεχάσετε.

Κατόπιν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἐτύλιξε μετ' ὃ το μαγνηλίον του τὸ κλωβίον καὶ τὸ ἐπέπλησεν εἰς τὴν μονήρη του κατοικίαν, μετ' αὐτὴν συγχίνησιν καὶ μετ' αὐτὴν χαρὰν.

Ἄν διήρχετο τις τὴν νύκτα ἀργά, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, θὰ ἔβλεπε πῶς εἰς τὰ ἡμίλειστα παράθυρα τοῦ γηραιοῦ ἱερέως καὶ θὰ ἤκουε γλυκὴν καὶ ἀσθενῆ ἤχον αὐλοῦ—χορευτικὰς μελωδίας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, διὰ τῶν ὁποίων ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἐρρυθμίζε πάλιν, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, τὸ βῆμα τῶν παιδῶν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣΤ'.
ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετὰ εἴξ ἔτη.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ μεγάρου τῆς λαίδης Ἐνσορτ, ἐν Νέῳ Ὀρκοῦ.

Ἐπὶ κομψοῦ τρίποδος, πλησίον τοῦ παραθύρου, εἶνε ἐκτεθειμένη μία εἰκὼν, ἡ ὁποία φωτίζεται λαμπρὰ. Ἡ σύνθεσις εἶνε ἀπλουστατή. Παριστᾷ ἓνα κῆπον καὶ εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ μονοπατίου, μία κόρη, ἐνδεδυμένη λευκὰ διὰ τὴν πρώτην Κοινωνίαν, προχωρεῖ στεφανωμένη μετ' ἄνθη. Ὑπὸ τὸν ἀραχνοειδῆ πέπλον, μόλις διαφαίνονται τὰ ὠραία της χαρακτηριστικά.

Τρία πρόσωπα, ἰστάμενα πρὸ τῆς εἰ-

κόνος, τὴν παρατηροῦν μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Τὸ ἐν εἶνε ἡ λαίδη Ένσορτ, ὡς ἀλοτε μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβλητικῆς, ἀλλὰ μὲ μίαν ἔκφρασιν γλυκύτητος εἰς τὸ πρόσωπον, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἔως τώρα εἶχε. Πλησίον τῆς ἴσταται νεάνις ὑψηλὴ καὶ ἰσχνή, μὲ ἄφθονον ξανθὴν κόμην. Ὡραία καθεαυτὸ δὲν εἶνε ἀλλ' ἔχει κάτι τι, καὶ εἰς τὴν μορφήν καὶ

ζὶ μας εἰς τὴν Νεάν Ὀρλεάνην τὸν παρρασμένον χειμῶνα.

— Δὲν ἐκπλήττομαι διὰ τὸν θαυμασμόν σου, ἀγαπητῆ μου Δέα, εἶπεν ἡ πρώτη νεάνη — ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ ἡ Λουκία, ἡ παλαιὰ μας φίλη Λουκία, ἡ κούκλα Λουκία, πρὸ μικροῦ ἐπιστρέψασα ἐξ Εὐρώπης, ὅπου ἐπὶ ἑξ ἔτη ἐπεδείκνυε τὴν χρυσὴν τῆς κόμην καὶ τὰς πολυτελεῖς τῆς ἐνδυμασίας.

« Ἀκούσατε, γιὰγιά, εἶπε ἄκουσε, Δέα ἄκουσε, ἐξαδέλφη. » (Σελ. 420. στήλ. γ').

εἰς τοὺς τρόπους, τὸ ὅποσον κάμνει ἐντύπωσιν. Ἀποτελεῖ ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ συμπλέγματος, μίαν ἄλλην νεάνηδα μὲ μαύρην κόμην καὶ μὲ ὕψος χάριεν καὶ σεμνόν. Οἱ ὠρατοὶ τῆς μαῦροι ὀφθαλμοὶ εἶνε προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς εἰκόνας μ' ἔκφρασιν θελκτικωτάτης ἐκπλήξεως.

— Ἄ! ἔφεραν τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὴν Έκθεσιν! εἶπεν ἡ νεάνη μὲ τὴν ξανθὴν κόμην. Ἡ Δέα φυσικὰ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὴν κρίνη, οὐτὲ ἡ γιὰγιά μόνον νὰ τὴν θαυμάζου ἐμποροῦν. . . Ὡς πρὸς αὐτὸ καὶ αἱ δύο εἶνε συμφωνοὶ πάντοτε! Ὅτι κάμη ὁ ἐξαδέλφος Φίλιππος εἶνε τέλειον! Βεβαίως ὅμως ἔχει ἰδιοφυΐαν καὶ μεγάλην μάλιστα. Αὐτὸ τὸ εἶπον ὅλοι οἱ ζωγράφοι καὶ ὅλοι οἱ κριτικοὶ τῆς Έκθέσεως.

— Πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὴν εἰκόνα του, ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε ὅτι εἶνε ἐξοχὸν ἔργον διὰ ζωγράφου τῆς ἡλικίας του! εἶπεν ἡ Δέα, μὲ τὴν γλυκεῖαν, τὴν σοβαρὰν καὶ μελωδικὴν φωνήν, ἡ ὁποία τὴν διέκρινεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Εἰργάσθη ὅσον καιρὸν ἔμεινε μα-

« Ὅχι, δὲν ἐκπλήττομαι ὁ Φίλιππος ἐδῶ σὲ παριστάνει ὡς ἄγγελον καὶ ἐννοῶ. . . »

— Ὡ, δὲν κυττάζω τὸ πρόσωπον, ἀπήντησεν ἡ Δέα μὲ τὴν αὐτὴν ἡρεμίαν, ἀλλὰ κάπως ἐρυθριῶσα. Πραγματικῶς ὁ Φίλιππος ἐμὲ ἔλαβεν ὡς πρότυπον ἀλλὰ μ' ἐξιδανίκευσε τόσο πολύ, ὥστε δυσκολεῖται κανεὶς νὰ με ἀναγνωρίσῃ.

— Ἀπεναντίας, εἶπεν ἡ λαίδη Ένσορτ, βλέπουσα μὲ τρυφερότητα τὴν νεάνηδα, ὁμοιάζεις καταπληκτικῶς.

— Ναί, ἔχει κάτι τι. . . δὲν λέγω! εἶπεν ἡ Λουκία ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ὁμοιάζει καταπληκτικῶς. . . Πρέπει κανεὶς νὰ γαπᾶ πολύ τὸν ζωγράφον. . .

— Φοβοῦμαι, ἀγαπητῆ μου Λουκία, εἶπεν ἡ λαίδη Ένσορτ μὲ κάποια ψυχρότητα, ὅτι δὲν ἐκτιμᾶς ὅσον πρέπει τὸ τάλαντον τοῦ Φιλίππου.

— Ἀπεναντίας, γιὰγιά, ἐγὼ τὸν θαυμάζω. Ἐπειτα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸν θαυμάζω, ἀφ' οὗ ὅλοι ἐδῶ μέσα, ἀπὸ τὸν μικρότερον ὡς τὸν μεγαλύτερον, δὲν κάμνουν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκθειάζου τὸν κύριον Φίλιππον; Ἀκόμη

καὶ ὁ Βασίλειος, ὁ οἰκονόμος μας. . .

— Πραγματικῶς, ὅλοι ἀγαποῦν τὸν Φίλιππον, παρετήρησεν ἡ Δέα. Ὁ μπαμπᾶς τὸν λατρεύει. Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς τοῦ Φιλίππου, θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἔρχεται ἐδῶ κάθε χρόνον καὶ νὰ κάθεται ἓνα μῆνα. Καὶ ὅταν φεύγῃ, λυπεῖται πολύ. Ὅταν ὁ Φίλιππος τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του, ὁ μπαμπᾶς ἐλπίζει ὅτι θὰ μένῃ μαζί μας ὅλον τὸν χειμῶνα, καὶ ὄχι ἓνα μῆνα μόνον ὅπως τώρα.

— Λησμονεῖς, εἶπεν ἡ λαίδη μὲ τόνον ἐλαφρὰς ἐπιπλήξεως, ὅτι ὁ Φίλιππος μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! Καὶ ὄχι μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ὁ Έδουάρδος καὶ ἡ νύμφη μου, πού τὸν ἀγαποῦν τόσο, δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν μακρότερον χωρισμόν.

— Ἄν δὲν ἀγαποῦσα τόσο πολύ τὸν Φίλιππον, εἶπεν ἡ Λουκία γελῶσα, θὰ ἐζήλευα δι' αὐτὰ που λέγει ἡ γιὰγιά. Τρία ἐγγόνια ἔχει, ἀλλὰ κανένα δὲν ἀγαπᾷ ὅσον τὸν Φίλιππον.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Φίλιππος, κρατῶν μίαν ἐφημερίδα οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐλαμπον καὶ ἔκφρασις ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως ἦτο διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἀκούσατε, γιὰγιά, εἶπε ἄκουσε, Δέα ἄκουσε, ἐξαδέλφη Λουκία, νὰ σας ἀναγνώσω τί γράφουν διὰ τὴν εἰκόνα μου. Ὁ θεὸς Έδουάρδος ἐστενοχωρήθη πού δὲν τὴν εἶχαν εἰς καλὴν θέσιν ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἠμπόδισε νὰ τὴν προσέξουν. Ἴδου τί γράφει ἡ ἐφημερίς:

« Ἄρ. 270. Εἰκὼν τοποθετημένη πολύ ὑψηλά, πρᾶγμα τὸ ὅποσον δὲν τιμᾷ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν κατάταξιν. Ἡ εἰκὼν διακρίνεται διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς τρυφερότητος, ἡ ὁποία διαχύνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης, διὰ τὴν πιστότητα τοῦ σχεδίου, διὰ τὴν καλαισθησίαν τοῦ χρωματισμοῦ. Ἐλέγχει χεῖρα καλλιτέχνου ἡσκημένην καὶ ἐν τούτοις μανθάνομεν ὅτι ὁ ζωγράφος μόλις εἶνε δεκαεννέα ἐτῶν! »

— Μπράβο! μπράβο, Φίλιππε! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία, χειροκροτοῦσα. Ἄ, μ' αὐτὸ λέγεται θρίαμβος τὰ συγχαρητήριά μου.

— Δὲν γράφει καμμίαν ὑπερβολὴν, παιδί μου, εἶπεν ἡ Λαίδη Ένσορτ, κλίνουσα τρυφερῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Φιλίππου, διὰ νὰ παρακολουθῆσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς γραμμάς, αἱ ὁποῖαι ἐξεθειάζον τὸν ἀγαπητόν τῆς ἔγγονον. Ἡ εἰκὼν σου εἶνε πραγματικῶς ἐξοχος! Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τοῦ Έδουάρδου καὶ αὐτὸς ξεύρει ἀπὸ τέτοια πράγματα.

Τὸ πρόσωπον τῆς Δέας ἐξέφραζε τὴν τῆς εὐτυχίαν. Ἀλλὰ

τῆς ἔμεναν κλειστά. Οὕτως ἐξεδηλοῦτο παρ' αὐτῆ ἡ συγκίνησις ὅσον περισσότερο ἠσθάνετο, τόσο ὀλιγώτερον ὠμίλει.

— Μπᾶ! μᾶς τὴν ἔστειλαν; εἶπεν ὁ Φίλιππος, τώρα βλέπω τὴν εἰκόνα παρὰ τὸ παράθυρον. Καὶ εἶνε πολύ ὠρατὰ ἐδῶ. Εἶχα μιά φούρκα πού μου τὴν ἐκρέμασαν ψηλά-ψηλά εἰς τὴν Έκθεσιν! Ἡ Δέα, γιὰγιά, δὲν εἶνε ἀπα-

ράλλακτη; Τὸ κατ' ἐμὲ, αὐτὴ ἡ ὁμοίότης ἀποτελεῖ ὅλην τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου μου.

Ἡ Λαίδη Ένσορτ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ νεανίου βλέμμα πλήρες μητρικῆς ὑπερηφανείας. Διετήρει τὴν ὠραιότητα, ἡ ὁποία τὸν διέκρινε κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν, ἀλλ' εἶχεν ἀνδρωθῆ καὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ μίαν κάποιαν σοβαρότητα, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ διόλου τὴν

χάριν του. Ἀλλὰ πρὸ παντός εἶχε διατηρησῇ τὴν ἀγαθὴν φύσιν, τὸ ἄθωον βλέμμα, τὴν χρηστότητα καὶ τὴν εὐκρίνειαν τοῦ Φιλίππου τῆς Ἀνωταίας.

« Ὡ, τώρα ἡ Λαίδη ἠδύνατο νὰ εἶνε ὑπερήφανος, διότι ὁ σπάνιος ἐκεῖνος νεανίας ἔφερε τὸ ὄνομα, διὰ τὸ ὅποσον καὶ αὐτὴ ὑπερηφανεῖτο: τὸ ὄνομα Ένσορτ. »

ΤΕΛΟΣ
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1897

Ἀγαπητά μου παιδιά,

ἸΔΟΥ ὁ τόμος τοῦ 1896 συμπληρωμένος. Πεντηκονταφυλλάδια, ἐξ ὧν τὰ τέσσαρα διπλά! Σὰς γράφω σήμερον μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ μὲ τὴν χαρὰν ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἐκκληροῦνται καὶ αἱ ἐπαγγελίαι καὶ αἱ ἐλπίδες. Ἐνθυμεῖσθε τί σας ὑπεσχέθη ἡ περυσινὴ μου ἐπιστολή: προπαντὸς τὰς τάξιν καὶ ἀκρίβειαν περὶ τὴν ἐκδοσιν τῶν φυλλαδίων μου καὶ ἐν γένει βελτίωσιν καὶ πρόδοον, ἐνδιαφέρον καὶ ζωηρότητα. Ἐ, δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε κανέν παραπόνον! Ὅλ' αὐτὰ ἐτηρήθησαν κατὰ γράμμα καὶ τὸ εἶδατε. Δὲν ἔχω μάλιστα ἀνάγκην νὰ σας το ὑποδείξω ἐγώ, ἀφ' οὗ σεῖς μοῦ το εἶπατε πολλάκις. Μάρτυρες αἱ ἐνθουσιῶδες ἐπιστολαὶ σας! Ἀπὸ αὐτὰς ἤξεύρω πόσον σὰς ἤρεσεν ὁ «Καίσαρ Κασκαμπέλ», πόσον σὰς ἤρεσεν ὁ «Ὀρρανὸς τῆς Νεᾶς Ὀρλεάνης» (τί ἔσοχα μυθιστορήματα καὶ τὰ δύο!) πόσον σὰς ἤρεσαν αἱ «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ» τοῦ Φαίδωγος, πόσον σὰς ἐμάγευσαν αἱ «Κυριακαὶ μου» καὶ οἱ «Μικροὶ μου Διαγωνισμοὶ» καὶ ἡ τόσον ἐφέτος ζωηρὰ «Ἀλληλογραφία μου» καὶ ὅλα τελοσπάντων τὰ ἄφθονα καὶ ἐκλεκτὰ περιεχόμενά μου! Καὶ μαζί μὲ σας, μοῦ το εἶπε καὶ ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος, ὁ ὁποῖος δὲν παρῆλθεν ἐβδομάς, χωρὶς νὰ γράψῃ διὰ τὸ φυλλαδίον μου τοὺς μεγαλητέρους ἐπαίνους.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐκοπίσα φέτος πολύ, πάρα πολύ, διὰ νὰ τα κατορθώσω ὅλ' αὐτὰ. Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι οἱ κόποι μου ἀντημεσίθησαν. Τί ἄλλο εἶνε παρὰ μίαν ἀμοιβήν, ἡ πρότασις τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθητε μὲ τόσο ἐνθουσιασμόν καὶ ἡ ὁποία προσεχῶς θὰ με κάμη νὰ ἴδω μίαν ἀπὸ τὰς εὐτυχιστέρας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου; Τί ἄλλο εἶνε παρὰ μίαν ἀμοιβήν τὸ ἐνθουσιῶδες αὐτὸ ξεσπᾶθω μᾶ, διὰ τοῦ ὁποίου αὐξάνει καθημερινῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν φίλων μου ὥστε νὰ ἐλπίζω διὰ τὸ μέλλον τὰς βελτιώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸ ὄνειρόν μου; Τί ἄλλο εἶνε τέλος πάντων παρὰ μίαν ἀμοιβήν, ἀνωτέρα πάσης ἄλλης, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν μὲν ἀλλὰ τώρα πολύ περισσότερο τρέφετε πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἀφίνετε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃτε διὰ τοῦ ἐνθουσιωδέστερου τρόπου; Ὡ, νὰ ἤξεύρατε πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, ὅταν ἀκούω ὅτι τὸ προσφιλέστερον θέμα ὁμιλίας μεταξὺ ἡν Ἑλληνοπαίδων τὴν πλεόν ἡ «Διάπλασις!»

Ἡ δύναμις αὐτὸ τοῦ

θαῦμα, τί μου ἔδωκεν ἐφέτος τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ζωὴν καὶ δύναμιν—δὲν θὰ το πιστεύσατε ἴσως. Καὶ ὅμως ἡ μόνη ἀλήθειαι εἶνε ὅτι ἡ βελτίωσις αὐτὴ ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ μέτρον τὸ ὅποσον ἔλαβα, νὰ μὴ δέχω μᾶς συνδρομὴν τῆς ἀνεῦ προπληρωμῆς. Διὰ τοῦτο τὸ μέτρον τοῦτο θὰ το ἐφαρμάσω μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν αὐστηρότητα καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος 1897. Καὶ ἀφ' οὗ τόσο ἐυεργετικὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ δυσαρστηθῇ διὰ τοῦτο κανεὶς. Εἶνε, βλέπετε, πρὸς τὸ συμφέρον ὄλων σας.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ νέα, εἰς τὰς καινοτομίας τοῦ 1897.

Ὅσον προχωρεῖ κανεὶς πρὸς τὴν πρόδοον, τόσο ἐπιθυμεῖ νὰ προχωρήσῃ. Ποτὲ δὲν κουράζεται, ποτὲ δὲν σταματᾷ, ποτὲ δὲν ἰκανοποιεῖται. Προσθεῖτε ὅλον ἐν πλῆθει τὴν τελειότητα, — ἀδιάφορον ἂν ἡ τελειότης διὰ κάθε ἀνθρώπινον ἔργον εἶνε ἀνέφικτος!

Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σταματήσω ἔως ἐδῶ.

Ἦσαν ὠρατὰ τὰ φυλλαδιά μου τοῦ 1896; Τὰ φυλλαδιά τοῦ 1897 θὰ εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα!

Ἦσαν ὠρατὰ τὰ μυθιστορήματά μου τοῦ 1896; Τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1897 θὰ εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα.

Πρὸς τὸ παρὸν θὰ σας ἀναγγείλω τὰ δύο μόνον, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ δημοσιευθῇ καὶ τρίτον. Τὸ πρῶτον καὶ μεγαλητέρον ἐπιγράφεται:

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ἔργον τῆς γνωστῆς σας συγγραφῆς Εὐδοξίας Δυκουῆ.

Εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς παιδίου, τοῦ μικροῦ Έκτορος Ἀλδά, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰποκαλύψῃ μίαν συνομοσίαν κατὰ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὸν ὅποσον ἐξ εὐγνωμοσύνης ὁ αὐτοκράτωρ ἐκπαίδευε καὶ κρατεῖ πλησίον του ὡς αὐλικὸν ἀκόλουθον, (page).

Ἀλλὰ πῶς νὰ σας περιγράψω τὸ θέλητρον αὐτοῦ τοῦ μυθιστορήματος; Πῶς νὰ σας δώσω ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποσον κινοῦν αἱ μεγάλοι του περιπέτειαι, οἱ ὠρατοὶ του χαρακτήρες, ἡ θαυμασία του πλοκή, τὰ μεγάλα ἱστορικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δρῶσιν εἰς αὐτὸ ὡς ἥρωες καὶ τέλος αἱ λαμπραὶ του εἰκόνας; Ὡ, τί σηναὶ καὶ τί εἰκόνας!

Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, τρυφερόν ὡς πατέρα καὶ ὡς προστάτην. Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τὸν ὑπηρετεῖ ὁ μικρὸς Ἀλδάς. Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε τὴν ζωὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς ἐορτᾶς. Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε. . .

Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τὸν ὑπηρετεῖ ὁ μικρὸς Ἀλδάς. Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε τὴν ζωὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς ἐορτᾶς. Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε. . .

Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τὸν ὑπηρετεῖ ὁ μικρὸς Ἀλδάς. Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε τὴν ζωὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς ἐορτᾶς. Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε. . .

‘Αλλά τί πρώτον και τί ύστερον νά σας εἶπω ; Ἀρχοῦμαι λοιπόν νά σας διαβεβαιώσω ὅτι

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

εἶνε τὸ καλλιτέρερον μυθιστόρημα, ἐξ ὧν ἐδημοσίευσα ἕως τώρα, ὅφ’ ὅλας τὰς ἐπέψεις.

Ὡς δεύτερον μυθιστόρημα θὰ δημοσιεῖται συγχρόνως

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

τῆς Βέρθας Βαδιέ.

Ὡ, τὸ χαριτωμένον, τὸ τρυφερόν, τὸ συγκινητικόν, τὸ διδακτικόν μυθιστορηματάκι ! Ἄλλου εἴδους πάλιν αὐτό. Εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς γίδας, μιᾶς θαυμασιῶς ὠραίας νοήμονος και γυμνασμένης γίδας, ἡ ὁποία ὑπέστη πλῆθος περιπετειῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε τὴν τιμὴν νά παραστήσῃ εἰς τὸ θέατρον ἐνώπιον Αὐτοκρατόρων, ἡ ὁποία ἐγένετο διάσῃμος εἰς ὅλον τὸν κόσμον ! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ποτέ σας δὲν ἠγαπήσατε ζῶον, ὅσον θάγαπήσατε τὴν ἔξοχον αὐτὴν

ΑΣΠΡΟΥΛΑΝ

ἡ ὁποία θὰ σας διηγηθῆ ἡ μόνη τῆς τὴν ἱστορίαν τῆς ! Καλέ, δὲν εἶνε πλέον γίδα αὐτὴ ἡ Ἀσπρούλα ! Νομίζετε ὅτι εἶνε ζῷον. Τόσον ὠραία διηγείται και τόσο ὠραία συμβουλεύει τὰ παιδιά. — Ἐννοεῖται ὅτι και τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ θὰ εἶνε λαμπρῶς εἰκονογραφημένον.

Τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» θά αντικαταστήσουν ἀποσπάσματα

Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Φαίδωνος

περὶ τῶν ὁποίων βλέπετε εἰς τὴν σήμερον δημοσιευομένην τελευταίαν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν. Ἄ, ὠραῖον πρᾶγμα αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιον, ὅπως κάθε τι, τὸ ὁποῖον γράφει ὁ ἀγαπητός μας Φαίδων. Ὡς σας ἀρέσῃ πολὺ, περισσότερον ἴσως και ἐπὶ αὐτὰς τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς».

Εἶνε περιττὸν νά σας εἶπω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν

ΑΙ ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ὡς μία θριαμβευτικὴ πραγματικῶς ἐπιτυχία. Θὰ προσπαθήσω νά δώσω τέσσαρας αὐτὸ τὸ ἔτος, εἰς τέσσαρα διπλά και ἐξῶχος εἰκονογραφημένα φυλλάδια, ὅπου θὰ παρελάσῃ πάλιν ὅλον μου τὸ σπιτικόν, ἀπὸ τῆς Μάρθας μέχρι τῆς Πίσσας.

Θὰ ἐξακολουθήσουν και οἱ «Μικροὶ Διαγωνισμοί,» με πλῆθος ὠραίων και πρωτοτύπων θεμάτων. Θὰ κάμω και ἕνα ἡ δύο «Διαγωνισμοὺς πρὸς Σύνθεσιν διηγήματος.» Οἱ δὲ τακτικοὶ και ἔκτακτοι συνεργάται μου θὰ δημοσιεύσουν και φέτος πλεῖστα χαριτωμένα και διδακτικώτατα ἀρθρίδια, διηγήματα, ποιήματα, μύθους, διαλόγους, κωμωδίας, δραματάκια κτλ. κτλ. κτλ.

Τέλος ἀντὶ τῶν περιφήμων Ρεμβασιῶν του ὁ Ἀνανίας ἐφέτος σᾶς ἐτοιμάζει μίαν νέαν ἐκπληξίν. Ἄλλα με παρεκάλεσε νά μή σας εἶπω τίποτε ἀπὸ τώρα—ὁ πονηρός !

Ἄλλ’ ἡ μεγαλητέρα και σπουδαιοτέρα και ὠραιότερα καινοτομία τοῦ 1897—ἂν δὲν θὰ εἶνε ἡ Μεγάλῃ Κυριακῇ, —θὰ εἶνε βεβαίως

!! ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ !!

Ὁ Ἀνανίας σᾶς ὠμίλησε περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς Ρεμβασιμοὺς του ἀλληγορικῶς και ἐνθουσιαστικῶς. Ἐγὼ σήμερον θὰ σας τα ἐξηγήσω και θὰ σας δώσω πλήρη τὸν ὄργανισμὸν των.

Τὰ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ εἶνε τετράδια κομψά, ἐπὶ ὠραίου χάρτου τυπωμένα, τὰ ὁποία θά ανταλλάσσουν μεταξύ

των οἱ μικροὶ μου φίλοι, ὅπως σήμερον ἀνταλλάσσουν προσηρσεις, πληροφορίας και ἀσπασμοὺς.

Ἐκαστον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν περιέχει 30 ἐρωτήσεις (πάντοτε τὰς αὐτὰς) και ἀπέναντι ἔχει τόπον διὰ τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας θὰ γράψῃ ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλεται τὸ τετράδιον.

Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν μεταξύ τῶν φίλων μου θὰ γίνεται δι’ ἐμοῦ. Εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου θὰ ἔχω ἰδιαιτέραν στήλην πρὸς τοῦτο.

Και ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ γίνεται:

ὑποθέσατε ὅτι ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» ἐπιθυμεῖ νὰ ανταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά με τὴν «Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου». Πρῶτα—πρῶτα θὰ τὸ γράψῃ εἰς ἐμὲ και ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου: «Ὁ Χαλασμὸς Κόσμου ἐπιθυμεῖ νὰ ανταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά με τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου.»

Ἡ «Μαρίδα τοῦ Φαλήρου» ἡ δὲν θὰ δεχθῆ ἢ θὰ δεχθῆ, (αὐτὸ εἶνε δικαίωμα τῆς !) Και εἰάν μὲν δὲν δεχθῆ, εἰμπορεῖ νά μή μου γράψῃ και τίποτε, διότι δὲν εἶνε ὑποχρεωμένη νά δικαιολογήσῃ τὴν ἀρνήσιν τῆς; εἰάν δὲ δεχθῆ, θὰ μοῦ το ἀναγγεῖλῃ και ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου: «Ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν με τὸν Χαλασμὸν Κόσμου.»

Τότε ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» (ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἔχῃ ἤδη προμηθευθῆ ἀρκετὴν ποσότητα τετραδίων Μικρῶν Μυστικῶν) θὰ λάβῃ ἕν, θὰ το ἀριθμήσῃ, (διότι ἔχει ἀπέξω θέσιν διὰ τὸν ἀριθμὸν) θὰ το θέσῃ μέσα εἰς ἕνα φακέλλον μαζί με μίαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία θὰ λέγῃ περίπου τὰ ἐξῆς :

«Δεσποινίς Μαρίδα τοῦ Φαλήρου,

Σᾶς στέλλω ἕν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν και σας παρακαλῶ νὰπαντήσατε εἰς τὰς ἐρωτήσεις. Περιμένω δὲ και τὸ ἰδικόν σας προθύμους.

Χαλασμὸς Κόσμου»

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» δύναται νά ὑπογράψῃ και με τὸ ὄνομά του, ἂν θέλῃ νά το μάθῃ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου και νὰ τῆς γράψῃ και ἄλλα ἀκόμη, ἐκτός τῶν ξηρῶν ἐκείνων γραμμῶν. Ἄλλ’ εἶνε ἀπαράιτητον νὰ φῆσῃ ἀνοικτὴν τὴν ἐπιστολήν του διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσω πρῶτα ἐγὼ και νὰ κρίνω ἂν πρέπῃ νὰ σταλῆ ἢ ὄχι. Κανὼν γενικὸς: Ἐπιστολὴ τῆς ὁποίας θαγνώθῃ ἢ δὲν θὰ ἐγκρίνω τὸ περιεχόμενον δὲν θὰ στέλλεται, εἴτε πρὸς φίλον μου ἀπευθύνεται, εἴτε πρὸς φίλην μου.

Ἀπέξω ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν φακέλλον, και εἰς τὸ ὀπισθεν μέροσ ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» θὰ γράψῃ «Διὰ τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου». Τὸ ὅλον δὲ, δηλαδὴ φακέλλον με τετράδιον και με ἐπιστολήν, θὰ κλεισῇ εἰς ἕνα δεύτερον μεγαλητερον φακέλλον, τὸν ὁποῖον θὰ στείλῃ πρὸς ἐμὲ.

Ἐγὼ τότε θὰ γράψω ἀπέξω ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν φακέλλον τὸ ὄνομα και τὴν διεύθυνσιν τῆς «Μαρίδας τοῦ Φαλήρου,» θὰ τὸ κλεισω, θὰ κολλήσω τὸ γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον συγχρόνως θὰ μοῦ στέλλῃ ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» (εἰκοσάλεπτον διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και εἰκοσιπεντάλεπτον διὰ τὸ Ἐξωτερικόν) και θὰ τον στείλω εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἡ «Μαρίδα τοῦ Φαλήρου» θὰ τον λάβῃ, θάπαντήσῃ εἰς τὰς 30 ἐρωτήσεις, θὰ ὑπογράψῃ με τὸ ψευδώνυμόν τῆς ἢ με τὸ ὄνομά τῆς (ὅπως θέλῃ !) και θὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ τετράδιον με ἕν ἰδικόν τῆς τετράδιον και με μίαν ἐπιστολήν ἀνοικτὴν διὰ τὸν «Χαλασμὸν Κόσμου,» ἡ ὁποία θὰ λέγῃ περίπου :

«Κύρια Χαλασμὸς Κόσμου,

Ἀπήνησα εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας και σας ἐπιστρέφω τὸ

τετράδιον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Σᾶς στέλλω δὲ και ἕν ἰδικόν μου, διὰ νὰπαντήσατε και σεῖς.

Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.»

Αὐτὰ πάλιν θὰ τῆς στείλω εἰς τὸν «Χαλασμὸν Κόσμου» (με τὸ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ ἔχῃ στείλῃ τώρα ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου,) θὰ στείλω δὲ πάλιν εἰς τὴν «Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου» τὸ τετράδιόν τῆς, τὸ ὁποῖον θάμου ἐπιστρέψῃ μετ’ ὀλίγον συμπληρωμένον, και κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου.»

Τὸ παραδειγμα αὐτὸ σᾶς ἔφερα διὰ νὰ ἐννοήσατε καλά πῶς θὰ ἐκτελήτῃ δι’ ἐμοῦ ἡ ἀνταλλαγὴ. Ἴδοὺ τώρα και αἱ ἄλλαι σχετικαὶ πληροφορία.

«Μικρὰ Μυστικά» δύνασθε βέβαια νὰ ανταλλάσατε και με ἄλλους φίλους σας, οἱ ὁποῖοι νὰ μὴν εἶνε συνδρομηταί μου. Τετράδια «Μικρῶν Μυστικῶν» θὰ πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖόν μου δι’ ὅλον τὸν κόσμον.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

πωλοῦνται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, τιμῶνται 15 λεπτά ἕκαστον τετράδιον. Τὰ 25 ὀμοῦ, με ἐξώφυλλον και πίνακα περιεχομένων, τιμῶνται φρ. 3.

Ἐκαστος συνδρομητῆς μου καλὸν εἶνε νὰ καμῇ ἀμέσως μίαν προμήθειαν τοιούτων τετραδίων, διὰ νὰ ἔχῃ διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς του. (Ὅταν δὲ δώσῃ ἀρκετὰ εἰς φίλους του και τὰ λάβῃ ὀπίσω με τὰς ἀπαντήσεις των, ἠμπορεῖ νὰ τα δέσῃ και νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῶν ἕν ἢ δύο ἢ τρία λευκώματα,

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουρικοκεφαλᾶκης στέκει με τὸν διδάσκαλον τοῦ εἰς τὸν ἐξώστην.

— Ὡς ἔχομεν καταιγίδα, λέγει ὁ διδάσκαλος, ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε πλήρῃ ἠλεκτρισμοῦ.

Και ὁ Κουρικοκεφαλᾶκης παρατηρῶν εἰς τὸν ὄριζοντα :

— Δὲν διακρίνω τίποτε· εἶμαι, ζευρέτε, φοβερὰ μύωφ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀναρίας

Και ὡς διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε μύωφ ἀναμφισβητήτως,

— Νά, λέγει, βλέπετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον που περνα ;

— Τὸν βλέπω.

— Ἐ λοιπόν, ἐγὼ δὲν τον βλέπω !

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δεσφῆς Πεταλούδας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ-ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αἱ δὴλώσεις ἔρχονται βροχηδόν. Ὁ Δημήτριος Λαϊτσοκὸς μοῦ δὴλώνει σήμερον και ἐγγράφου ὅτι θὰ παρευρεθῆ με τὸν πατέρα του, με τὴν ἀδελφὴν του και με τὰς δύο ἐξαδέλφους του. — Ἡ Ναυτοπούλα ἔγραψέν εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν μένει εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔλαβε τὴν ἀδειάν του και ἔγραψε πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον ὅτι θὰ παρευρεθῆ συνοδουμένη ἀπὸ τὴν θείαν τῆς. — Ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ, ἐσωτερικῇ εἰς ἕν Παρθενάγωγεῖον, ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς τῆς δὲν εἶνε ἐδῶ, θὰ ἔλθῃ με μίαν θείαν τῆς, καλὰν μου φίλην. — Ὁ Μπερτόλδος ἀλαβάνει τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι θὰ παρευρεθῇ και συγγαίρει θερμῶς τὸν Συρμόπουλον, τὸν Πάλλην και τὸν Καθβαδιαν. — Ἡ Κόρη τοῦ Σουλίου θὰ ἔλθῃ με τοὺς γονεῖς τῆς και με τὴν Διδασκάλισσάν τῆς. — Ὁ Ἐρημὸς συγγαίρει τὸν κ. Συρμόπουλον και μου

τὰ ὁποῖα, ὅταν μάλιστα αἱ ἀπαντήσεις εἶνε εὐφρεῖς, θὰ εἶνε διασκεδαστικώτατα και περιεργώτατα και θὰ εἰμποροῦν νὰ φαιδρῶνουν κάθε συνάναστροφην.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἐπειδὴ ἕκαστος πιθανὸν νὰ λάβῃ πολλα τετράδια ἀπὸ διαφόρους φίλους του, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπινοῇ κάθε φορὰν νέας ἀπαντήσεις διὰ τὰς 30 ἐρωτήσεις, ἀλλ’ ὅτι ἅπασι ἔγραψεν εἰς τὸ πρῶτον, ἠμπορεῖ νὰ τὸ γράψῃ ἀπαράλλακτα και εἰς τὰ ἄλλα.

Μετὰ τὸ παρόντος φύλλον ἀποστέλλω πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μου ἀπὸ ἕν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν ὡς δειγμα. Αὐτὰ βέβαια θὰ σας εἶπουν καλλίτερα και καθαρώτερα τί εἶνε ἡ νέα και μεγάλη μου καινοτομία των

Μικρῶν Μυστικῶν

Τὸ κατ’ ἐμὲ, ἐλπίζω ὅτι θὰ σας ἀρέσῃ πολὺ και ὅτι θὰ εἰσαχθῆ και παρ’ ἡμῖν ἡ ὠραία συνήθεια τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν «Μικρῶν Μυστικῶν», ἡ ὁποία, εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς προσφιλεστέρους ἐνασχολήσεις τῆς νεότητος. Διὰ δὲ τοὺς ἀγαπητοὺς μου μικροὺς φίλους, ἐκτός τῆς διασκεδάσεως, θὰ ἔχῃ και ἄλλην ὑψηλοτέραν ἀποστολήν: νὰ τους γνωρίσῃ και νὰ τους συνδέσῃ μεταξύ των περισσότερον.

Λοιπόν, ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σας και τὰς παραγγελίας σας. Εὐχομένη δὲ εἰς ὅλους ὑγείαν και εὐτυχίαν διὰ τὸ νέον ἔτος 1897, σᾶς φιλῶ γλυκά,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

γράφει ὅτι θὰ τὸ δηλώσῃ ἐν καιρῷ ὅτι θὰ παρευρεθῇ και αὐτός. — Ὁ Ἀναστάσιος Η. Οἰκονόμου με εἰδοποιεῖ διὰ τοῦ φίλου του Ὁλυμπίου Λιδῶ ὅτι θὰ παρευρεθῇ μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. — Ἡ Δάφνη θὰ ἔλθῃ με τὴν θείαν τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν πολὺ ἤρσεν αὐτὴ ἡ ἰδέα. — Ἡ Φουρτοῦνα κατενοουσιασμένη διὰ τὴν ὠραίαν πρότασιν, μ’ ἐρωτᾷ ἂν δύναται νὰ διευθύνῃ δι’ ἐμοῦ τὴν δὴλώσιν τῆς πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον: κ’ ἐγὼ τῆς ἀπαντῶ και. — Τὸ Μῆ με Λημόνι θὰ ἔλθῃ με τὴν μικροτέραν τῆς ἀδελφὴν και με τὸν ἀδελφόν τῆς, ἔχει δὲ ἕνα ἐνθουσιασμὸν που δὲν περιγράφεται. — Καὶ ὁ Ἀρητῆς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ ἐδήλωσεν ἤδη πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον ὅτι θὰ λάβῃ μέρος. — Αὐτὰ μετὰ χρι τῆς 21ης Δεκεμβρίου.

Σημειώσατε ὅτι παρὰ πολλῶν δηλωσάντων ἤδη, λαμβάνω ἐνθουσιώδεις ἐπιστολάς με σχέδια και με προτάσεις διαφόρους διὰ τὴν Μεγάλῃ Κυριακῇ. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύω ἀποσπάσματα τουλάχιστον ἐξ αὐτῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀναρίας

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δεσφῆς Πεταλούδας

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἄμὲ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ μεγαλητερον δειγμα τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μου; Ἄναψε κ’ ἐκόρρωσε ! Ἀκούσατε σᾶς παρακαλῶ: Ἐξεσπάθωσε τὸ Μῆ με Λημόνι και ἔστειλεν ἀγγελίας μου εἰς δύο τῆς φίλας. — Ἐξεσπάθωσε και ἡ Ἀλεξάνδρα Μακρῇ και μου ἔκαμεν ἕνα συνδρομητήν. — Ἐξεσπάθωσε και ἡ Δάφνη και μου ἔκαμε μίαν συνδρομητρίαν, πρὸς τὸ παρὸν με βεβαίαν ἐπίδα ὅτι θὰ μοῦ κάμῃ και ἄλλα. — Ἐξεσπάθωσε και ὁ Ἐρημίτης και μου ἔκαμε δύο νέους συνδρομητὰς. — Ἐξεσπάθωσε και ὁ Οἰδίπους Τράννος και τόσο πολὺ, ὥστε ὑπογράφεται: «Ὁ ξεσπαθωμένος φίλος σου.» Ἐξεσπάθωσε και ὁ Μικρὸς Ἰππεὺς και μου ἔκαμε ἕνα συνδρομητήν. — Ἐξεσπάθωσε και ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ και μου εἴρε μίαν συνδρομητρίαν. — Ἡ Ἀδιγγραῖς με πληροφορεῖ ὅτι ἀπὸ αἰρίων θάρχησεν τὸ ξεσπάθωμα, ἀλλὰ ξεσπάθωμα ἀληθινόν ! — Ἐξεσπάθωσε και ἡ Ναυτοπούλα: ἔξεσπάθωσε και ὁ Πέτρος Βασιλείου και μου ἔκαμε τρεῖς συνδρομητὰς. — Ἐξεσπάθωσε και τὸ Ἔμμα τοῦ Βόδιου και

μου ἔκαμεν ἕνα συνδρομητήν. — Ἐξεσπάθωσε και ὁ Δέκυτος διὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μου πατρός του και μου ἔκαμε πρὸς τὸ παρὸν τρεῖς συνδρομητὰς. — Ἐξεσπάθωσε και ἡ Ἀρθισμένη Λογαριά και μου ἔκαμε δεκατέσσαρας συνδρομητρίαις—ἂν ἀγαπᾶτε—και αὐτὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος !

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα, — θὰ βλέπετε τὸ φύλλον μου και δὲν θὰ τὸ γνωρίζετε, τόσας βελτιώσεις θὰ ἔχῃ.

Σᾶς ἐνθυμιζῶ, παιδιά μου, ὅτι ἡ προθεσμία διὰ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Δ’ Κυριακῆς λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου 1897. Πέραν τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν δέχομαι ἀπαντήσεις.

Και μίαν ἄλλην σπουδαία ὑπόμνησιν: Ἡ ἀπάντησις—ὅπως και κάθε ἄλλο τὸ ὁποῖον μοῦ στέλλετε, — πρέπει νὰ εἶνε γραμμῶν εἰς ξεχωριστὸν χαρτί και ὄχι μαζί με τὴν ἐπιστολήν.

Ὅχι δά, ἀγαπητῆ μου Καστελλιώτῃ ! Ὅποιος γελᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά του, ἀκούων ἐν ψευδώνυμον, ἠμπορεῖ νὰ βέλῃ νὰ δειξῇ ὅτι τὸ ἔχει, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχει πάντοτε.

Ἴδοὺ ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου. Εἰμπορεῖς νὰ εὐχῆς ὅλους τοὺς Ρεμβασιμοὺς τοῦ Ἀνανία, ἀπὸ σοῦ ἤρσε τὸσον ὁ τρίτος...

Ὅστε τοὺς ἔβρετες ἀπὸ τὸ παράθυρον, Γῆ τῆς Ἑλλάδος, αὐτοὺς που ἐφώναζαν τὸ ψευδώνυμον σου εἰς τὸν δρόμον; Καλὰ τοὺς ἔκαμες. Κ’ ἐγὼ εἶμαι τίς ἰδέας ὅτι τόση ζωηρότης εἶνε περιττὴ. Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ζωηροί.

Σᾶς δέχομαι με μεγάλην μου χαρὰν, Κοκκινοσκοφῆ, και αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐλέγω. Εἶπέ εἰς τὸν μικρὸν Καρχαρία ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρσε και ὅτι θὰ χάρῃ πολὺ ἂν μοῦ γράψῃ και ὁ ἴδιος.

Ἄναξ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, πολὺ φοβερὸν ψευδώνυμον ἐξέλεξες. Θελεῖς νὰ σε φοβῶνται οἱ μικροὶ μου φίλοι; Καλὰ. Σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτί τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις και ὅτι ἄλλο μοῦ στέλλῃς.

Μή με Απομόνει, νά μου φιλήσης τὸν δεξιὸν σου καὶ νά τῷ εἴπῃς ὅτι τῷ ἐτέλεσα τὸ ψευδώνυμον Διδυβελ. Τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀνανία δὲν εἶνε φαλάκρα, εἶνε ἀπλῶς ἡ γυαλάδα τῶν μαλλίων σου.

Ἄλλο φοβερὸν ψευδώνυμον. Ἔνας μικρὸς καὶ πολὺ καλὸς μου φίλος θέλει νά τον λέγω **Σατανᾶν**. Ἄς εἶνε καὶ αὐτό!

Φουρτούνα λοιπὸν ἄς εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἄφ' οὗ τὸ παλαιὸν ἐπροδόθη. Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ θά μου γράψῃς τώρα τακτικὰ.

Ὅχι, **Ὀκύπτου Ἀχιλλεῦ**, (αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐκλέγω) ὅσα πολλὰ καὶ ἂν μου γράψῃς, ποτὲ δὲν γίνεσαι φίλος μου. Ἦ χαρὰ μου εἶνε νά λαμβάνω ἐκτενεῖς ἐπιστολάς.

Τρία φιλάκια σου στέλλω κ' ἐγὼ, ἀγαπητῆ του **Ἀλεξάνδρα Μακρῆ** ἕνα διὰ σέ, ἕνα διὰ τὸν ἀδελφόν σου καὶ ἕνα διὰ τὸν ἐξάδελφόν σου, τὸν νέον μου φίλον.

Φιλᾶτε **Ἰωάννη Δέδε**, εἶδα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ὅτι θά λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Σὲ παρακαλῶ ἅμως νά μου στείλῃς ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι δύο ἐκ τῶν σταλεντων τὰ ἔχουν ἤδη ἄλλοι φίλοι μου.

Βεβαίως, **Μαργαρίτα**, εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακῆν μου εἰμπορεῖ νά ἔλθῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου, ὡς ἀδελφὴ συνδρομητριας. Δὲν τα εἶπαμεν αὐτά; Νά μου φιλήσῃς τὸ ἐξάδελφάκι σου καὶ νά του εἴπῃς ὅτι τὸ περιμένω ἀνυπομονῶς.

Φίλε **Ι. Δουρέντε**, τὸ ψευδώνυμόν σου μου προτείνει τὸ ἔχει ἤδη ἄλλος. Οἱ στίχοι σου ἀρκετὰ καλοὶ, εἰς μόνον χωλαίνει. Ἄν θέλῃς νά μάθῃς, πρέπει νά παραδέχῃσαι ἀσυζητητῆ τὰς γνώμας τῶν μεγαλύτερων σου, οἱ ὁποῖοι ἤξεύρουσι περισσότερα ἀπὸ σὲ καὶ οἱ ὁποῖοι—τοῦτο πρό πάντων!—σὲ ἀγαποῦν.

Βεβαίως, **Ἐρημίτα** φιλάτε, ἂν ἐζητεῖτο ἡ καλλιτέρα νύξ τοῦ ἔτους, τὸ πρῶτον βραβεῖον θά ἔπερνεν ἡ ἀγνωστὸς σου **Δάφνη**.

Κόρη τοῦ Σουλίου, χαίρω διότι ἡ Μ. Κυριακῆ σου ἔδωσαν ἀφορμὴν νά μου γράψῃς. Ἦ χαρὰ μου θά εἶνε μεγαλύτερα, ἂν μου γράψῃς συχνά.

Μά εἰμπορεῖ κανεὶς νά ξεχάσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, **Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ**; Θεὸς φυλάξῃ!

Μὴ φοβείσαι, ἀγαπητὴ **Οιδίπου Τύραννε**, τοιοῦτον προδοτικὸν λάθος δὲν θά γίνῃ ποτέ. Περιμένω λοιπὸν, περιμένω...

Ὅχι, **Μπερόλδε**, τὸ ψευδώνυμα πού σου εἶπαν οἱ φίλοι μου ἐκεῖνος δὲν ἦσαν ἀληθῆ, διότι ἔχω πληροφορίαν ὅτι ἦσαν ἄλλοι.

Δυστυχῶς, **Εὐξείνοπορτία**, τὸ ποιητικὸν αἰνίγμα πού μου ἔστειλες εἶνε πάρα πολὺ ἐκτενές καὶ, καθὼς βλέπετε, μόνον σύντομα δημοσιεύω.

Κ' ἐγὼ υποθέτω, **Πετρώδης Παραλία**, ὅτι τὰ διπλὰ φυλλάδια μὲ τὴν Κυριακῆν εἶνε τὰ πρόσφιλεστερα. Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

Φθινοπωρινὴ Βραχὴ, σοῦ ἄρτεσι λοιπὸν τὸ ψευδώνυμόν σου; Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Δ' Κυριακῆν καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένη πού μου ἔγραψες.

Βεβαίως, **Αθιγγανίς**, εἰμπορεῖς νά ἔλθῃς εἰς τὴν Μ. Κυριακῆν. Παρακάλεσε τὸν ἀγαπητόν μας πατέρα σου νά σε συνοδεύσῃ.

Ὅχι, ὄχι, **Ναυτοπούλα**, ἡ **Μαρίδα τοῦ Φαλήρου** δὲν εἶνε ἀδελφὴ τοῦ **Χαλασοῦ Κόσμου** μ' ἕκαμες καὶ ἐγέλασα!

Στέφανε Βορέως, μὲ συνεκίνησεν ἡ διαβεβαίωσις τῆς αἰωνίας σου φιλίας. Ἔνα φιλάκι εἰς τὸν μικρόν σου ἐξάδελφον.

Ναυμαχία τῆς Σαλαμίτος θά σε λέγω λοιπὸν, καλὴ μου φίλη, πού μου ὑπόσχασαι ὅτι

θα ἀποκαταστήσῃς. Σοῦ ὑπεθυμίζω καὶ μίαν σου συνειδήσειν: τὴν **Μάχην τοῦ Μαραθῶνος**. Μὰ εἰ ἐνδοθα ψευδώνυμα!

Ἄσπαστε, **Ἀδὰμ Θεοφύλακτε**, ἡ ἐπιστολὴ σου εἶνε τῶσον καλογραμμμένη, ὥστε οἱ φόβοι σου ἦσαν ὅπως διόλου περιττοί. Γράψε μου πάλιν καὶ ἔκλεξε ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ τὸ ἔχει ἤδη ἄλλος φίλος μου.

Ἄσπαστε, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Χαίρω πάρα πολὺ, ποῦ θά λαμβόνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Ἀσπασμοί, πληροφορία:— Ἡ **Ναυτοπούλα** συγχαίρει τὸν **Μιρόταυρον** διὰ τὸ βραβεῖον καὶ τὸν **Μεταρρομίστην** διὰ τὸ ποιῆμα του, διότι ἡ δημοτικὴ ποιησις τὴν ἐνθουσιάζει.— Ἡ **Αθιγγανίς** πληροφορεῖ τὴν **Κεφαλληνιακῆν Ἀθραν** διὰ τὰ ἀρχικά τῆς εἶνε **Ἰσ. Χ. Α.** καὶ τὴν ἀσπάζεται καθὼς τὴν **Ἀττικῆν Μέλισσαν**, **Γενναῖον Καλλικρατίδαν** (καὶ πολλοὺς ἄλλους; ἀλλὰ ποῦ τύπος;)

— Ἡ **Φθινοπωρινὴ Βραχὴ** συγχαίρει τὸν **Μιρόταυρον** καὶ ζητεῖ τὸν ὄνομά του, ἀσπάζεται δὲ τὸν **Παχὸν Τσίρον** καὶ τὸν **Ἀρχιναρξον Θεμιστοκλέα**, ἂν γνωρίζῃ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ δὲν εἶνε φόβος νά τα μάθῃ κανεὶς!— Ὁ **Οιδίπους Τύραννος** συγχαίρει θερμότερα τὴν **Ἑλληνικὴν Σημαία**.

— Ὁ **Ἐρημίτης** συγχαίρει ἰδιαίτερος τὴν **Δάφνην** διὰ τὴν ἀπάντησίν τῆς εἰς τὴν Γ' Κυριακῆν, τὴν ὅποιαν θαυμάζει; συγχαίρει δὲ καὶ τὸν **Μιρόταυρον**.— Ἡ **Δάφνη** ἀσπάζεται τὸν **Χαλασοῦ Κόσμον** καὶ τὸν **Κορυθαλίον**.— Ὁ **Διδυβελ** ἀσπάζεται τὸν πρῶτον **Χρυσὸν Αἰδρα**, τὸν **Λοιοσιμέρον Τυμφορητόν** καὶ τὸν **Παγωμέρον Ὀκεανόν**.— Τὸ **Μή με Απομόνει** συγχαίρει τὸν **Μιρόταυρον**.

— Ἡ **Φουρτούνα** ἐρωτᾷ τὴν **Ναυτοπούλαν**, τὴν ὅποιαν γνωρίζῃ, πὺς πηγαίνουν τὰ γαλλικά καὶ τὸ **μυστόν**;— Ὁ **Μπερόλδος** ἀσπάζεται τὸν **Γενναῖον Καλλικρατίδαν** καὶ ζητεῖ τὸν ὄνομά του.— Ὁ **Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ** ἀσπάζεται τὸν **Μαργεῖον τῶν Δελφῶν** (καὶ πολλοὺς πολλοὺς ἄλλους) συγχαίρει δὲ τὸν **Μιρόταυρον**.— Ὁ **Λευκὸς Κρίνος** ἀσπάζεται τὸν **Ἄρην**, τὴν **Μπουμπούλιαν**, τὸν **Μπουρλίτο**, ἂν ζητεῖ τὰρχικά.— Ἡ **Γῆ τῆς Ἑλλάδος** ἐρωτᾷ τὸν **Ἀνδρείον Ἡπειρώτην**: ἀλήθεια φοβεῖται νά ὑπάγῃ εἰς τὴν κάμαράν του τὸ βρόδου, ὅταν εἶνε σκοτάδι;— Ἡ ἴδια ζητεῖ τὰρχικά καὶ τὴν διαμονὴν τῆς **Χρυσῆς Ἀμμουδιᾶς**.— Ἡ **Μαργαρίτα** ἐρωτᾷ τὸν **Παγωμέρον Ὀκεανόν**: ἀλήθεια φοβεῖται τῶσον πολὺ τὸ κρῖνον; Κρίμα τὸ ψευδώνυμον!— Ἐγκάρδια συγχαίρη τῆρα τῇ **Ἑλληνικῇ Σημαίᾳ** ἐκ μέρους τοῦ **Δεκαπενταετοῦς Πλοίαρχου**.— Ὁ **Λεοντόκαρδος Λεωνίδας** πληροφορεῖ τὴν **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** καὶ ὅσους ἄλλους ἤρωτησεν, ὅτι ὀνομάζεταὶ **Ἀλέξανδρος Α.** Πάλλης καὶ ὅτι ἐξαφανίζεται, ἀλλὰ ἄλλων προσεχῶς ψευδώνυμον.— Ὁ **Σατανᾶς** ἐρωτᾷ τὸν **Τίτον τῆς Καλλιτεχνίας**: τὸν **Κατέβα νὰ φᾶμε** τὸν γνωρίζῃ;— Ὁ **Καρχαρίας τοῦ Δεγαίου** ἀσπάζεται τὸν **Καλὸν Ἀρθροπον**, (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὰρχικά), τὸν **Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου** καὶ τὸν **Παγωμέρον Ὀκεανόν**.

Ἄπο ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ καλλιπλοισίς εἰς τοὺς φίλους τῆς: **Καρχαρίας τοῦ Δεγαίου**, **Πέτρον Σκανδάλου**, **Κ. Θεοδώριδην**, **Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον**, **Λευκὸν Κρίνον**, **Ἑλληνικὰ Σγαροπέλλον**, **Π. Κ. Γεωργιάδην** (ἔστειλε τὰ φυλλάδια) **Δημ. Ν. Λατζίσκον**, **Ὀλύμπιον Διά**, **Ἀναστάσιον Οἰκονόμου**, **Μικρὸν Ἰσπία**, **Πέτρον Βασιλείου**, **Κῆμα τοῦ Εὐξείνου** κ.λ. κ.λ.

Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἕνεκα τῶν ἐρωτῶν, ἐτυπώθη ἐνωρίτερον πολὺ τοῦ συνήθους. Ὡστε εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου, βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοστίσε στέλλονται μέχρι 28 Ἰανουαρίου 1897

705. Δεξιγράφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου τάλιο κρητῆς ἀνθῶν τὸ σύνολόν μου βασιλεὺς ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγίτη Βασιλείου.

706. Στοιχειογράφος.

Ἄπο ψαράκι ὄρεκτικὸν μία λεπιδοσά κόβω, σεπτὴν μητέρα προσκυνῶ μὲ σεβασμὸν καὶ φόβον. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίτ Τάου.

707. Αἰνίγμα δημῶδες.

Δὲν ἔχω πόδια καὶ περπατῶ, Δὲν ἔχω στόμα καὶ ὀμιλῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλέξ. Σ. Οικονομιδοῦ.

708. Ἀστὴρ.

+ + + Ν' ἀντικαταστάσωσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡ-
+ + + στε ὀριζοντίας ναναγινώ-
+ + + σκεται τὸνομα Ρωμαίου
+ + + ποιητοῦ, καθέτω: ἐνὸς τῶν
+ + + τριάκοντα τυράννων καὶ
+ + + διαγωνίως ἀρχαίας Ἑλλη-
+ + + κῆς πόλεως καὶ νήσου. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου.

709-715. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰοῦδηποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις: μεῖραξ ταῦρος, Λουκάς, νεκρὸν λαβή. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενδελόνος.

714-718. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσιν τὰ ὀνόματα πέντε στρατηγῶν.
1, Ρασδύνος. 2, Πλύγονι. 3, Δριμόνος.
4, Σμάλοχα. 5, Λιμώσσα. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου.

719. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀντιστροφῶς ἀναγινωσκόμενα ἀποτελοῦσιν εἶδος πληγῆς, τὰ δὲ τελικά ὄρα.
1, Ἀρχαία φύλη. 2, Ἰσπία. 3, Ἐορτὴ τοῦ ἁγίου. 4, Ὀρτυκὸν τῆς Γυμναστικῆς. 5, Ἀκρόμα. 6, Πισσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίτ Τάου.

720. Φωνητικὸν γράμμα.

κρυγ-φλν-κμς-πλν-μωλ-κρς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίτ Τάου.

721. Γρίφος

Ὄνος, ραλί, κοριάκ μ' ὄση ναι ναι κοροϊεύω. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζακάρια.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 9 Νοεμβρίου 1896

614. Πίτυς. (Π-τίς). — **615.** Μελίτη, (μελι-τί). — **616.** Σιών, Χιών. — **617.** Οἱ Φοῦροι. — **618.** Μέλανθος.

619.	Κ	620.	ΓΑΓΓΗ
	ΠΑΝ		ΘΥΡΑΞ
	ΗΙΑΟΣ		ΜΑΝΤΩ
	ΚΑΛΑΜΑΙ		ΜΙΔΑΣ
	ΝΟΜΟΣ		ΑΥΛΟΣ
	ΣΑΣ		
	Ι		

621-622. 1, Ζύμη, Κόμη, κόμη, κόρη, κόρη, κόρος, ὄρος, ἄρος, ἄρος. 2, Ἦτα, Ἦρα, Ἦρας, ἦρος, ὄρος, ὄνος, οἶνος, Νίνος, Νίκας, νίκης, νίκη.

623. ΛΑΟΝΟΜΗ. 1, ΑΔγώς. 2, Ο-γέτα. 3, ΝΟτος. 4, ΜΗλον.

624. Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα.
625. Ἡ ἔτοχῃ συντείνει εἰς ὕψιστον.